

ולהתחל מוקדם בעבודה. בשעות החום לא ניתן כלל לטלוש את החימצה כי הגרעינים נשפכים לארץ עם כל נגיעה קלה בתרמיל היבש. השיחים שהתייבשו נעשו דזקנניים והחימצה שרפה את הידיים.
(בשנות המלחמה הלקה אמא וליקטה בשדה את גרעיני החימצה שנפלו על האדמה. כל גיגיו הצליל מן הרעב).

החקלאות של מישבות הגליל הייתה פרימיטיבית ורוב העבודות נעשו בשיטות שהיו קיימות כiami קדם. ביחס למטלוה שרוב אדמותם בשטחים הרריים. המעבר לעיבוד נכסים אירופאים היה קשה.
כשנתיים התעקשתי לעבוד חלקה מאדמות ההר ולהרושא אותה במחישה אירופית. החלקה הייתה זורעת אבני ושייחים נמכים והחריש היה כמעט בלתי אפשרי. הרבה הזוטה עד שעזבתי חלקה זו.
(הדבר הטוב היחידذكر לי מחלוקת זו היו זוג ארנבות שמצאתי תחת שיח והבאתי אותם לאחים הקטנים. מאז היו מבקשים ממני בכל יום להביא את האמא של הארנבות, את האחים והדודים).
בעית האבנים בחלוקת השדה הייתה בעיה של ממש. סכיני המקירה היו בסכנת שבירה עס כל פגיעה לבן.
כאשר הייתה "מתלמיד" אצל משה סזונוב, רצנו שניים לפני המקירה, משה חדור (מבחוורי מטלוה) ואני, ופינינו את האבנים בזמן הקצר.

קלוריסקי הקציב לכל משק מהה פרנק (סכום ניכר למדי) להכשרת קרקע, כלומר סיוקול.

רוב האיכרים ניסרו את העבודה בקבלנות לערבי צפתי צעיר (עבאס ספני) שהוא עסק קבוצת עבודה - "וורשה" - של ערביות מהכפר פילה.
הערבית הייתה שמה את הבן על הראש. אם האבנים היו קטנות, הייתה שמה שתיים אחת על השניה, ואם הייתה לבן גדולה היה אותו עבאס מעmis אותה על ראש האשה, הייתה הולכת עד קצה החלקה עם הבן הגדולה על ראשה, מוריידה קצת את הראש וכן זורקת את הבן עד שנוצרה גדר מהאבנים הזרוקות.

אננו היינו כבר אז נגד עבודה ערבית וגם רצינו לתת פרנסה לעולים חדשים.
יצאנו לעבודה, רוחמה ואני, עם שני פועלים שהיו אז אצלונו, וענלה ותומה לסתומים.